Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 8. novembra 2012*

„Carinski zakonik Skupnosti — Člen 220(2)(b) — Naknadna izterjava uvoznih dajatev — Legitimno pričakovanje — Nemožnost preveritve, ali je potrdilo o poreklu točno — Pojem potrdila, izdanega na podlagi napačnih dejstev, ki jih je navedel izvoznik — Dokazno breme — Sistem splošnih tarifnih preferencialov“

V zadevi C-438/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Finanzgericht Hamburg (Nemčija) z odločbo z dne 22. junija 2011, ki je prispela na Sodišče 26. avgusta 2011, v postopku

Lagura Vermögensverwaltung GmbH

proti

Hauptzollamt Hamburg-Hafen,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, A. Borg Barthet, M. Ilešič (poročevalec), M. Safjan, sodniki, in M. Berger, sodnica,

generalni pravobranilec: J. Mazák,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 5. julija 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Lagura Vermögensverwaltung GmbH T. Lieber, odvetnik,

— za češko vlado M. Smolek in J. Vláčil, zastopnika,

— za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj z G. Albenziom, avvocato dello Stato,

— za Evropsko komisijo L. Bouyon in B.-R. Killmann, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: nemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 220(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 10, str. 239; v nadaljevanju: carinski zakonik).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med nemško družbo Lagura Vermögensverwaltung GmbH (v nadaljevanju: Lagura) in Hauptzollamt Hamburg-Hafen (glavni carinski urad pristanišča Hamburg, v nadaljevanju: Hauptzollamt) zaradi naknadne izterjave uvoznih dajatev, naloženih tej družbi zaradi uvoza obutve v Evropsko unijo.

Pravni okvir

Carinski zakonik

3 Carinski zakonik je bil razveljavljen z Uredbo (ES) št. 450/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o carinskem zakoniku Skupnosti (Modernizirani carinski zakonik) (UL L 145, str. 1) in nekatere določbe te uredbe se uporabljajo od 24. junija 2008. Vendar se za spor o glavni stvari glede na časovni okvir njegovega dejanskega stanja še naprej uporabljajo pravila carinskega zakonika.

4 Člen 220 carinskega zakonika je določal:

„1. Če znesek dajatev, ki izhaja iz carinskega dolga, ni bil vknjižen […] ali je bil vknjižen nižji znesek od zakonsko dolgovanega, se mora vknjižba zneska izterjevanih dajatev, ali preostalega izterjevanega zneska dajatev, opraviti v roku dveh dni, ki se šteje od dneva, ko carinski organi to ugotovijo in lahko izračunajo zakonsko dolgovani znesek ter določijo dolžnika (naknadna vknjižba). […]

2. […] [N]aknadna vknjižba [se] ne opravi, če:

[…]

(b) znesek zakonsko dolgovanih dajatev ni bil vknjižen kot posledica napake carinskih organov, ki je oseba, zavezana plačilu, ni mogla ugotoviti ter je sama ravnala v dobri veri in v skladu z vsemi predpisi, določenimi z veljavno zakonodajo v zvezi s carinsko deklaracijo.

Če se preferencialni status blaga ugotovi na podlagi upravnega sodelovanja, v katero so vključeni organi tretje države, ki izdajo potrdilo, in se za to potrdilo izkaže, da je nepravilno, velja, da gre za napako, ki je ni bilo mogoče odkriti v smislu prvega pododstavka.

Izdaja nepravilnega potrdila kljub temu ne pomeni zmote, če so bili podlaga za potrdilo nepravilna [napačna] dejstva, ki jih je predložil [navedel] izvoznik, razen če je več kakor očitno, da so se organi, ki so ga izdali, zavedali ali bi se morali zavedati, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne obravnave.

Zavezana oseba se lahko sklicuje, da je ravnala v dobri veri, če lahko dokaže, da je ob teh trgovinskih operacijah poskrbela, da so bili vsi pogoji za preferencialno obravnavo izpolnjeni.

[…]“

Uredba (EGS) št. 2454/93

5 Člen 94 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1602/2000 z dne 24. julija 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 10, str. 51), določa:

„1. Potrdila o poreklu obrazec A […] se pozneje preverjajo naključno ali kadar carinski organi v Skupnosti upravičeno dvomijo o pristnosti teh dokumentov, statusu porekla teh izdelkov ali izpolnitvi drugih zahtev tega oddelka.

2. Za izvajanje določb odstavka 1 morajo carinski organi v Skupnosti vrniti potrdilo o poreklu obrazec A in račun, če jim je bil predložen, […] pristojnim državnim organom države upravičenke izvoznice, in če je to ustrezno, navesti razloge za poizvedbo. V podporo zahtevi za preverjanje se pošlje vsak pridobljen dokument ali informacija, ki kaže, da so informacije na dokazilu o poreklu napačne.

Če se ti organi odločijo, da bodo začasno opustili podeljevanje tarifnih preferencialov, […] medtem ko čakajo na izide preverjanja, morajo uvozniku ponuditi sprostitev izdelkov, ob upoštevanju vseh previdnostnih ukrepov, ki so po njihovem mnenju potrebni.

3. Če je zahtevek za poznejše preverjanje izdelan v skladu z odstavkom 1, se to preverjanje opravi in izidi sporočijo carinskim organom v Skupnosti […]. Izidi morajo biti takšni, da je iz njih mogoče ugotoviti, ali zadevno potrdilo o poreklu blaga velja za izdelke, ki so bili dejansko izvoženi, in ali se ti izdelki lahko razumejo kot izdelki s poreklom iz države upravičenke ali iz Skupnosti.

[…]“

Uredba (ES) št. 980/2005

6 Člen 1 Uredbe Sveta (ES) št. 980/2005 z dne 27. junija 2005 o uporabi sheme splošnih tarifnih preferencialov (UL L 169, str. 1) določa:

„1. Shema splošnih tarifnih preferencialov Skupnosti […] se uporablja od datuma začetka veljavnosti te uredbe do 31. decembra 2008 v skladu s to uredbo.

2. Ta uredba določa:

(a) splošni režim,

[…]“

7 Člen 2 te uredbe določa, da so „[d]ržave upravičenke do režimov iz člena 1(2) […] naštete v Prilogi I“. Med temi upravičenimi državami in ozemlji, naštetimi v Prilogi I, je tudi posebno upravno območje Ljudske republike Kitajske Macao (v nadaljevanju: Macao).

8 V skladu s členom 7(2) navedene uredbe se „[d]ajatve [*ad valorem*] skupne carinske tarife za izdelke, ki so v Prilogi II navedeni kot občutljivi izdelki, […] znižajo za 3,5 odstotne točke. […]“. Med proizvodi iz Priloge II k tej uredbi je navedena tudi obutev, opredeljena za občutljiv izdelek, zaradi česar zanjo velja preferencialna obravnava, določena s to uredbo.

9 V skladu s Prilogo I k Uredbi št. 980/2005 so bili tarifni preferenciali za obutev iz Kitajske odpravljeni.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

10 Družba Lagura je leta 2007 v Unijo uvažala obutev. Med februarjem in septembrom leta 2007 je predložila več carinskih deklaracij za sprostitev tega blaga v prosti promet v Uniji. Kot dokaz porekla blaga so bila carinskim deklaracijam predložena potrdila o poreklu obrazec A, na katerih je bilo navedeno, da izvira iz Macaa in da sta ga proizvedli družbi S. in V., ki imata tam sedež. Hauptzollamt je na podlagi teh dokumentov na uvoz obutve vsakokrat obračunal le preferencialno dajatev po stopnji 3,5 %.

11 Hauptzollamt je po prejemu informacij, da je bil del blaga iz Kitajske nepravilno deklariran, kot da izvira iz Macaa, zato da bi se obšlo plačilo nepreferencialne uvozne dajatve, pristojnim organom Macaa poslal zahtevke za naknadno preverjanje v skladu s členom 94 Uredbe št. 2454/93, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1602/2000. Navedeni pristojni organi so v okviru teh preverjanj potrdili, da so izdali potrdila o poreklu za zadevno blago, vendar vsebinske pravilnosti navedenih potrdil niso mogli preveriti, ker sta družbi, ki sta na potrdilih navedeni kot izvoznici, prekinili proizvodnjo in sta bili zato zaprti. Vendar organi Macaa potrdil o poreklu niso razveljavili.

12 Ker med naknadnimi preverjanji poreklo blaga ni bilo potrjeno, je Hauptzollamt štel, da je to blago neznanega porekla. Zato je s tremi odmernimi odločbami z dne 21., 22. in 25. avgusta 2008 na podlagi člena 220(1) carinskega zakonika zahteval razliko med carinskimi dajatvami, izračunanimi po preferencialni tarifi (3,5 %), in izračunanimi po nepreferencialni tarifi (7 %).

13 Družba Lagura je po neuspešnem postopku z ugovorom zoper naknadno izterjavo uvoznih dajatev pri predložitvenem sodišču vložila tožbo, v kateri se sklicuje zlasti na načelo varstva legitimnih pričakovanj, kakor izhaja iz člena 220(2)(b) carinskega zakonika.

14 Predložitveno sodišče se sprašuje, kdo nosi dokazno breme glede tega, da je bilo potrdilo o poreklu izdano na podlagi izvoznikove navedbe pravih ali napačnih dejstev. V zvezi s tem opozarja, da je Sodišče v sodbi z dne 9. marca 2006 v zadevi Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, ZOdl., str. I-2263) presodilo, da mora zavezanec za plačilo dajatev dokazati, da so potrdilo izdali carinski organi tretje države na podlagi navedbe pravih dejstev, ne glede na običajna pravila o razdelitvi dokaznega bremena, po katerih to breme nosijo carinski organi, ki želijo uporabiti člen 220(2)(b), tretji pododstavek, prvi del, carinskega zakonika. Ob sklicevanju na točko 43 zgoraj navedene sodbe Beemsterboer Coldstore Services, iz katere izhaja, da Unija ni dolžna trpeti negativnih posledic nepravilnega delovanja dobaviteljev uvoznikov, se predložitveno sodišče sprašuje, ali ne bi moral zavezanec za plačilo dajatev nositi dokazno breme le takrat, ko je izvozniku mogoče očitati neko ravnanje.

15 V teh okoliščinah je Finanzgericht Hamburg prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba v okoliščinah iz postopka v glavni stvari, v katerih organ tretje države ne more več preizkusiti, ali dokument, ki ga je izdal, temelji na navedbi pravih dejstev, zavezancu za plačilo dajatev zavrniti možnost sklicevanja na načelo varstva legitimnih pričakovanj v skladu s členom 220(2)(b), drugi in tretji pododstavek, carinskega zakonika, kadar okoliščine glede nemožnosti preizkusa vsebinske pravilnosti dokumenta o poreklu spadajo v sfero izvoznika, ali pa je prenos dokaznega bremena s carinskih organov na zavezanca za plačilo dajatev v okviru člena 220(2)(b), tretji pododstavek, prvi del, carinskega zakonika pogojen le oziroma prej s tem, da je vzrok nemožnosti razjasnitve zunaj sfere organov države izvoznice oziroma je ta vzrok malomarnost, za katero odgovarja zgolj izvoznik?“

Vprašanje za predhodno odločanje

16 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 220(2)(b) carinskega zakonika razlagati tako, da kadar pristojni organi tretje države med naknadnim preverjanjem ne morejo ugotoviti, ali potrdilo o poreklu obrazec A, ki so ga izdali, temelji na izvoznikovi navedbi pravih dejstev, dokazno breme glede tega, da je bilo to potrdilo izdano na podlagi izvoznikove navedbe pravih dejstev, nosi zavezanec za plačilo dajatev, le kadar ta nemožnost izvira iz malomarnosti, za katero odgovarja samo izvoznik, ali pa tudi takrat, kadar je mogoče vzrok za navedeno nemožnost pripisati izvozniku, ki ni ravnal malomarno, ali ga ni mogoče pripisati carinskim organom države izvoznice.

17 Najprej je treba v zvezi s tem poudariti, da je cilj naknadnega preverjanja ugotoviti, ali je na potrdilu o poreklu obrazec A navedeno pravo poreklo blaga (glej po analogiji v zvezi s potrdili o gibanju blaga EUR.1 sodbi z dne 7. decembra 1993 v zadevi Huygen in drugi, C-12/92, Recueil, str. I-6381, točka 16, in z dne 17. julija 1997 v zadevi Pascoal & Filhos, C-97/95, Recueil, str. I-4209, točka 30; zgoraj navedeno sodbo Beemsterboer Coldstore Services, točka 32, in sodbo z dne 15. decembra 2011 v zadevi Afasia Knits Deutschland, C-409/10, ZOdl., str. I-13331, točka 43).

18 Če namreč poreklo blaga, ki je navedeno v potrdilu o poreklu obrazec A, z naknadnim preverjanjem ni mogoče potrditi, je treba sklepati, da je poreklo tega blaga neznano in da sta tako bila potrdilo o poreklu in preferencialna tarifa zmotno priznana (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Huygen in drugi, točki 17 in 18; sodbo z dne 14. maja 1996 v združenih zadevah Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, Recueil, str. I-2465, točka 16, ter zgoraj navedeni sodbi Beemsterboer Coldstore Services, točka 34, in Afasia Knits Deutschland, točka 44).

19 Kadar so organi države izvoznice izdali nepravilna potrdila o poreklu obrazec A, je treba to izdajo v skladu z navedenim členom 220(2)(b), drugi in tretji pododstavek, šteti za napako navedenih organov, razen če se izkaže, da so bila ta potrdila izdana na podlagi izvoznikove navedbe napačnih dejstev. Če so bila izdana na podlagi lažnih izjav izvoznika, se morajo uvozne dajatve zato izterjati naknadno, razen če je med drugim očitno, da so organi, ki so taka potrdila izdali, vedeli ali bi morali vedeti, da blago ni izpolnjevalo pogojev za preferencialno obravnavo (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Afasia Knits Deutschland, točka 48).

20 Predložitveno sodišče želi izvedeti, ali v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, dokazno breme glede tega, da so bila potrdila izdana na podlagi lažnih izjav izvoznikov, nosi Hauptzollamt ali pa mora, nasprotno, zavezanec za plačilo dajatev, družba Lagura, dokazati, da sta izvoznika pristojnim organom Macaa navedla prava dejstva.

21 V zvezi s tem je treba poudariti, da je Sodišče glede take razdelitve dokaznega bremena že presodilo, da mora zavezanec za plačilo dajatev dokazati, da je potrdilo o gibanju blaga EUR.1, ki so ga izdali organi tretje države, temeljilo na izvoznikovi navedbi pravih dejstev, kadar zaradi malomarnosti, za katero odgovarja le izvoznik, zlasti če ta ni izpolnil obveznosti iz ureditve, ki se uporabi, o vsaj triletnem shranjevanju dokaznih listin, carinski organi ne morejo sami predložiti potrebnega dokaza, ali je bilo potrdilo EUR.1 izdano na podlagi izvoznikove navedbe pravih ali napačnih dejstev (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Beemsterboer Coldstore Services, točki 40 in 46).

22 Taka zahteva, da mora zavezanec za plačilo dajatev dokazati, da so izvozniki pristojnim organom navedli prava dejstva, odstopa od običajnih pravil razdelitve dokaznega bremena, po katerih morajo načeloma carinski organi, ki želijo uporabiti člen 220(2)(b), carinskega zakonika za naknadno izterjavo, v utemeljitev svoje zahteve dokazati, da izdaja nepravilnih potrdil temelji na tem, da je izvoznik navedel napačna dejstva (glej zgoraj navedeno sodbo Beemsterboer Coldstore Services, točki 39 in 46).

23 Preučiti je treba, kako je treba razlago člena 220(2)(b) carinskega zakonika, ki jo je Sodišče podalo v zgoraj navedeni sodbi Beemsterboer Coldstore Services, uporabiti v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari.

24 Družba Lagura trdi, da v obravnavanem primeru te razlage ni mogoče uporabiti, tako da morajo carinski organi države uvoznice dokazati neresničnost izjav izvoznika, na podlagi katerih so bila izdana nepravilna potrdila o poreklu. To stališče naj bi bilo upravičeno ob upoštevanju zlasti tega, da naj drugače od položaja iz postopka v glavni stvari v zgoraj navedeni sodbi Beemsterboer Coldstore Services v obravnavanem primeru ne bi bilo mogoče ugotoviti nikakršne malomarnosti, za katero bi odgovarjala le izvoznika in ki naj bi carinskim organom onemogočila dokazati, da je potrdilo, ki so ga izdali, temeljilo na pravih ali napačnih dejstvih, ki sta jih navedla izvoznika. Natančneje, izvoznikoma naj tako ne bi bilo mogoče očitati, da nista izpolnila obveznosti shranjevanja dokaznih listin. Poleg tega družba Lagura trdi, da drugače od zgoraj navedene sodbe Beemsterboer Coldstore Services v obravnavanem primeru pristojni organi Macaa potrdil o poreklu niso razveljavili ali preklicali.

25 Češka in italijanska vlada ter Evropska komisija nasprotno menijo, da mora to, da potrdila temeljijo na izvoznikovi navedbi pravih dejstev, dokazati zavezanec za plačilo dajatev.

26 V zvezi s tem je treba poudariti, da se okoliščine obravnavane zadeve razlikujejo od okoliščin zadeve, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Beemsterboer Coldstore Services, saj preferencialna obravnava ni bila uvedena na podlagi sporazuma o prosti trgovini med tretjo državo in Unijo, temveč jo je Unija enostransko uvedla z Uredbo št. 980/2005.

27 Ta uredba drugače od zadevnega sporazuma o prosti trgovini v zgoraj navedeni sodbi Beemsterboer Coldstore Services za izvoznika ne določa nobene obveznosti shranjevanja dokaznih listin, saj Unija gospodarskim subjektom tretjih držav ne more enostransko nalagati obveznosti.

28 Tako je glede trditve, da v obravnavanem primeru zavezanec za plačilo dajatev ne nosi dokaznega bremena, saj izvozniku ni mogoče očitati kršitve obveznosti shranjevanja dokaznih listin, treba ugotoviti, da ker v zakonodaji, upoštevni v obravnavanem primeru, take obveznosti ni, je očitno niti ni mogoče kršiti.

29 Neobstoj take obveznosti za izvoznika pa sam po sebi ne more voditi do tega, da bi bil zavezanec za plačilo dajatev oproščen vsakega skrbnega ravnanja ali da ne bi nosil nobenega tveganja glede preverjanja in določanja porekla blaga med naknadnim preverjanjem.

30 Kot je Sodišče že večkrat presodilo, morajo gospodarski subjekti v okviru svojih pogodbenih razmerij sprejeti potrebna določila, da bi se zaščitili pred tveganjem naknadne izterjave (zgoraj navedena sodba Pascoal & Filhos, točka 60; sklep z dne 9. decembra 1999 v zadevi CPL Imperial 2 in Unifrigo proti Komisiji, C-299/98 P, Recueil, str. I-8683, točka 38, in zgoraj navedena sodba Beemsterboer Coldstore Services, točka 41).

31 To, da zavezanec za plačilo dajatev od sopogodbenika med sklenitvijo pogodbe ali po njej pridobi vse dokaze, da blago izvira iz države, za katero velja sistem splošnih tarifnih preferencialov, vključno z dokumenti, ki dokazujejo to poreklo, lahko namreč pomeni zaščito pred tveganjem naknadne izterjave.

32 Poleg tega je treba poudariti, da če bi morali carinski organi države uvoznice dokazati, da so dejstva, ki jih je navedel izvoznik, napačna, čeprav tega ne morejo storiti, ker je ta prenehal opravljati svoje dejavnosti, bi se ustvarilo tveganje ravnanj, ki niso združljiva s cilji sistema splošnih tarifnih preferencialov. Tudi če je prenehanje dejavnosti načeloma pogosta gospodarska odločitev, ni mogoče izključiti, da vseeno lahko pomeni nepravilno ravnanje izvoznika, namenjeno obidu določb sistema splošnih tarifnih preferencialov, pri čemer izvoznik prenehanje dejavnosti uporabi kot sredstvo za prikritje dejanskega porekla blaga, ki izvira iz države, za katero ne velja preferencialna obravnava.

33 Ni sporno, da Unija ni dolžna trpeti negativnih posledic nepravilnega delovanja dobaviteljev uvoznikov (zgoraj navedeni sodbi Pascoal & Filhos, točka 59, in Beemsterboer Coldstore Services, točka 43).

34 Dalje, glede argumenta, ki temelji na dejstvu, da pristojni organi Macaa potrdil o poreklu iz postopka v glavni stvari niso razveljavili, je treba poudariti, da je Sodišče v okviru sporazumov med Unijo in tretjimi državami, kot je sporazum o pridružitvi ali o prosti trgovini, sicer presodilo, da lahko sistem upravnega sodelovanja deluje le, če carinska uprava države uvoznice prizna zakonite ugotovitve organov države izvoznice (glej sodbe z dne 12. julija 1984 v zadevi Les Rapides Savoyards in drugi, 218/83, Recueil, str. 3105, točka 27; z dne 9. februarja 2006 v združenih zadevah Sfakianakis, od C-23/04 do C-25/04, ZOdl., str. I-1265, točka 23, in z dne 1. julija 2010 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-442/08, ZOdl., str. I-6457, točka 72, ter zgoraj navedeno sodbo Afasia Knits Deutschland, točka 29).

35 Vendar pa stopnja nujnosti, da carinska uprava držav članic prizna ugotovitve carinskih organov države izvoznice, ni enaka, kadar preferencialna obravnava ni uvedena z mednarodnim sporazumom, ki na podlagi vzajemnih obveznosti veže Unijo s tretjo državo, ampak z avtonomnim ukrepom Unije (zgoraj navedena sodba Faroe Seafood in drugi, točka 24).

36 Tako je treba ugotoviti, da v okviru sistema splošnih tarifnih preferencialov, ki ga je enostransko uvedla Unija, organi države izvoznice ne morejo Unije in njenih držav članic zavezovati s svojo presojo veljavnosti potrdil o poreklu obrazec A, kadar tako kakor v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, carinski organi države uvoznice, čeprav navedena potrdila o poreklu niso bila razveljavljena, še vedno dvomijo o dejanskem poreklu blaga.

37 Nasprotna rešitev, ki bi carinskim organom države uvoznice v postopku, kot je ta v glavni stvari, ki poteka pred sodiščem te iste države, odvzela možnost, da zahtevajo dokaz za to, da je bilo potrdilo o poreklu izdano na podlagi napačnih ali pravih dejstev, ki jih je navedel izvoznik, bi posegla v cilj naknadnega preverjanja, ki je, kot je razvidno iz točke 17 te sodbe, naknadno ugotoviti, ali je na potrdilu o poreklu obrazec A navedeno pravo poreklo blaga.

38 Iz navedenega je razvidno, da v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, dokazno breme glede tega, da je bilo potrdilo o poreklu izdano na podlagi izvoznikove navedbe pravih dejstev, nosi zavezanec za plačilo dajatev.

39 Naložitev takega dokaznega bremena zavezancu za plačilo dajatev lahko sicer temu zavezancu povzroči nevšečnosti, zlasti kadar je v dobri veri uvozil blago iz države, za katero velja preferencialna obravnava, in so se pozneje med naknadnim preverjanjem zaradi domnevno lažnih izjav izvoznika pojavili dvomi o poreklu tega blaga.

40 Vendar je treba spomniti, da mora preudaren gospodarski subjekt, ki pozna stanje ureditve, pri svoji oceni ugodnosti trgovanja z blagom, za katero lahko veljajo preferencialne tarife, upoštevati tveganja, ki so neločljivo povezana s trgom, ki ga preučuje, in jih sprejeti, kot da spadajo v kategorijo normalnih nevšečnosti pri trgovanju (glej sodbo z dne 11. decembra 1980 v zadevi Acampora, 827/79, Recueil, str. 3731, točka 8; zgoraj navedeno sodbo Pascoal & Filhos, točka 59, in zgoraj navedeni sklep CPL Imperial 2 in Unifrigo proti Komisiji, točka 37).

41 Glede na navedeno je treba na vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 220(2)(b) carinskega zakonika razlagati tako, da kadar pristojni organi tretje države med naknadnim preverjanjem ne morejo ugotoviti, ali potrdilo o poreklu obrazec A, ki so ga izdali, temelji na izvoznikovi navedbi pravih dejstev, ker je ta prenehal opravljati dejavnost, dokazno breme glede tega, da je bilo to potrdilo izdano na podlagi izvoznikove navedbe pravih dejstev, nosi zavezanec za plačilo dajatev.

Stroški

42 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 220(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000, je treba razlagati tako, da kadar pristojni organi tretje države med naknadnim preverjanjem ne morejo ugotoviti, ali potrdilo o poreklu obrazec A, ki so ga izdali, temelji na izvoznikovi navedbi pravih dejstev, ker je ta prenehal opravljati dejavnost, dokazno breme glede tega, da je bilo to potrdilo izdano na podlagi izvoznikove navedbe pravih dejstev, nosi zavezanec za plačilo dajatev.

Podpisi